

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku J. S.
przy uczestnictwie Gminy Miasta R. i A. R.
o stwierdzenie nabycia własności przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 marca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 4 kwietnia 2017 r., sygn. akt IV Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca J. S. w skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w R. z dnia 4 kwietnia 2017 r., opartej na obu na podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania tym, że w sprawie „występują istotne zagadnienia prawne, polegające na konieczności ustalenia:

- 1) Czy zawarcie przez posiadacza nieruchomości umowy dzierżawy na czas określony, a następnie kontynuowanie jej po wygaśnięciu umowy świadczy o zależnym charakterze posiadania nieruchomości?
- 2) Czy możliwym jest prowadzenie postępowania o zasiedzenie bez weryfikacji stanu prawnego zasiadywanej nieruchomości?

Odpowiedź na powyższe pytania jest ważna dla rozstrzygnięcia sprawy, ze względu na okoliczność, iż Sąd Okręgowy nie wypowiedział się co do wszystkich zebranych w sprawie dowodów, zaś ustalenia faktyczne Sądu I instancji przyjął za własne, pomimo iż one przede wszystkim były przedmiotem krytyki apelacyjnej. W szczególności Sąd II instancji w ogóle nie zajął się ustaleniem, czy umowa dzierżawy z właścicielem gruntu po 31 grudnia 1981 roku była kontynuowana, w jakim czasie sporna nieruchomość znajdowała się we władaniu wnioskodawcy i jego poprzednika, wreszcie jak przebiegały granice tych działek poczynając od roku 1971 roku. Powyższe uchybienia w niewątpliwy sposób wpłynęły na wynik przedmiotowej sprawy a to uzasadnia potrzebę rozważenia przedmiotowych zagadnień prawnych przez Sąd Najwyższy. Ponadto rozstrzygnięcie przedstawionych zagadnień zawiera w sobie element interesu publicznego, gdyż ma znaczenie nie tylko dla sytuacji prawnej Wnioskodawcy, lecz także dla rozwoju prawa oraz sytuacji innych osób ubiegających się o zasiedzenie nieruchomości”.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku, zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

W skardze brak argumentacji prawnej, która byłaby właściwa dla wykazania przyczyny przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Jej wykazanie wymaga, poza sformułowaniem określonego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym, który - zdaniem skarżącego - miał w sprawie wystąpić, także powołania przepisów, które stanowiły źródło jego powstania, zaprezentowania argumentacji przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych, a także

świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, ponadto wskazania, dlaczego jest ono istotne (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.).

Tych elementów brak w uzasadnieniu wniosku. Skarżący ograniczył się do ponownego przedstawienia części zarzutów kasacyjnych, skupiając się przy tym na zarzutach dotyczących podstawy faktycznej orzeczenia. Nie powołał argumentacji, która mogłaby przekonać, że w sprawie wystąpił abstrakcyjny, istotny i budzący poważne wątpliwości problem prawny, który wymagałby rozwiązania przez Sąd Najwyższy. Uzasadnia to stwierdzenie, że przyczyna przyjęcia skargi nie została wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

jw

r.g.